

aspoň s vědomím úřadu. V té příčině bylo by pak hleděti také ku tvrzení stěžovatelovu, že řádně ohlásil používání místností najatých jako místností obchodních u úřadu živnostenského i u úřadu policejního. Poněvadž žalovaný úřad vykládaje mylně předpis § 6, čís. 6 nař. o zabírání nezabýval se otázkou, jde-li o změnu bytu v obchodní místnost na povolení úřadu závislou, a v případě kladném skutkovou podstatu náležitě nevyšetřil, bylo naříkané rozhodnutí dle § 7 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 332.

Zabírání bytů: Skutečnost, že určité místnosti používá vždy v létě pravidelně určitý host po dobu své dovolené a že v ní má částečně i svůj nábytek uložen, nečiní místnost tu samostatným bytem dotčeného hosta. Místnost ta zůstává součástí ostatního bytu a nelze se tudíž pro její zabrání dovolávati předpisů § 6, č. 2 až 4 nař. o zabír. bytů.

(Nález ze dne 17. února 1920 č. 844.)

Věc: Vojtěch Císař ve Světlé n. S. proti okresní politické správě v Ledči o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Rozhodnutím obecního úřadu ve Světlé n. S. ze dne 22. září 1919 č. 2629 byl na základě nařízení z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. zabrán v domě stěžovatelově č. p. 67 ve Světlé n. S. byt sestávající ze dvou místností s příslušenstvím, »který užívá jen čas od času Antonín Kratochvíl, podplukovník v Praze«.

V odporu proti tomu podaném namítl stěžovatel, že zabraný byt není bytem podplukovníka Kratochvíla, nýbrž bytem jeho a to součástí jediné bytu v domě se nalézajícího a stěžovatelem s rodinou a členy jeho domácnosti obývaného.

Jen po čas prázdnin bývá zmíněná část bytu pronajímána jmenovanému letnímu hostu, ne však k výhradnému užívání, nýbrž k spoluobývání.

V celém domě stěžovatelově jest vedle kuchyně a kanceláře jenom 5 obytných místností, kdežto počet členů rodiny a domácnosti stěžovatelovy (včetně učňů, kteří spí v domě) činí 9 osob.

Naříkaným rozhodnutím byl odpor stěžovatelův zamítnut, poněvadž zabrané dvě místnosti jsou sice zařízeny k obývání, ale ve skutečnosti užívá se jich jen čas od času a jak bylo zjištěno, jsou neobydleny a jest v nich složen nábytek podplukovníka Kratochvíla.

O stížnosti vytýkající naříkanému rozhodnutí nezákonnost a namítající, že zabrané místnosti jsou součástí bytu stěžovatelova a jedna z nich jako kabinet označená chodbou a společnou předsíní ku všem pokojům v I. poschodí a že vzhledem k počtu osob v domě bydlících není zde přespočetných místností obytných, uvážil nejvyšší správní soud takto:

Jak ze spisů vychází, opírá se jak rozhodnutí první stolice, tak i naříkané rozhodnutí o skutkový předpoklad, že jsou zabrané místnosti sa-

mostatným bytem s vlastním příslušenstvím, kterýžto byt lze dle náhledu žalovaného úřadu, jak z odůvodnění naříkaného rozhodnutí a z odvodního spisu patrně, zabráti dle předpisu § 6, č. 2 až 4.

Dle zmíněných ustanovení lze však zabráti toliko »byty«, tedy místnosti, jež dle své povahy, svého rozsahu, zařízení a příslušenství k nim patřícího jsou schopny k samostatnému obývání aneb vůbec jsou nesporně určeny k obývání.

Zdali v daném případě mají zabrané místnosti povahu samostatného bytu, nelze ze spisů bezpečně seznati a okolnost, že je obývá v létě určitý host po dobu své dovolené, nečiní je sama o sobě ani samostatným bytem vůbec, ani bytem dotyčného hosta, třeba v nich měl uložen částečně i svůj nábytek, a nepřestávají již proto býti součástí bytu stěžovatelova, kterou by bylo možno zabráti jen za předpokladů vytčených v § 6, č. 8 cit. nař.

Naříkané rozhodnutí nemá ve spisech dostatečného skutkového podkladu a žalovaný úřad nezjistil skutkové okolnosti, směrodatné pro posouzení zákonitosti v odpor vzatého rozhodnutí, jeví se tedy řízení vadným a bylo proto rozhodnutí to zrušiti dle § 6 zák. o správním soudě.

Č. 333.

Administrativní řízení: * Proti rozhodnutí vyhlášenému z kopie operace úřadu státního a autonomního jest možnou další stížnost tenkrát, když ani státní ani autonomní úřad dotyčný není o sobě instancí poslední. Stížnost podána budiž u úřadu, jenž náleží v dohodě s druhým úřadem vydal, podle zásad platných pro zřízení instanční před úřady jeho druhu. Rozhodnutí o stížnosti musí se státi v dohodě obou úřadů nadřízených, tak jako se stalo rozhodnutí v odpor brané.

(Nález ze dne 18. února 1920 č. 1233.)

Věc: Jaroslav S. v O. proti zemské správě politické v Praze stran sesazení s úřadu starosty obce.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím sesadila zemská politická správa v dorozumění s okresním výborem ve V. na základě § 100 ob. zřiz. stěžovatele s úřadu starosty obce O. Opatření to učinila z důvodu, poněvadž stěžovatel nabádá obyvatelstvo k porušení veřejného pokoje a pořádku a k odporu proti představeným úřadům a tím své povinnosti jako obecní starosta hrubě porušil.

Okresní výbor, byv dříve po souhlase s tímto opatřením dotázán, dal k tomu souhlas svůj s odůvodněním, že mu bylo svědky potvrzeno, že proti stěžovateli se vede trestní vyhledávání pro zločin dle § 65 a) tr. z., že na veřejné schůzi v Nelahozevsi ve své řeči vybízel shromážděné k páchání trestních činů a nabádal je k odporu proti úřadům státním.